

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Καλή ιδέα, και ή οποία δέν θά ἐπὴρ-
χετο βέβαια χωρίς τόν «Μὴν κουνιέσαι Κο-
κώνα», εἶπεν ὁ Δερόδης.

Αἱ λέξεις αὐταὶ προῦκάλεσαν γενικὴν ἐ-
κρηξὴν γέλωτος ἀνά τὴν τράπεζαν.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπωνόμαζον «Μὴν
κουνιέσαι Κοκώνα», ἦτο λοχαγὸς τις πρὸ
μικροῦ εἰς τὸ σύνταγμα ἀφικόμενος, καὶ οὐ-
τινος τὸ πραγματικὸν ὄνομα ἦτο Ἐσπαρ-
θαρίγκ, ὄνομα ἀλλόκοτον, καὶ ἐτι μάλλον
γελοῖον καθιστάμενον ὅτε ἤκουε τις τὸν ἴδι-
ον λοχαγὸν νὰ προσφέρῃ αὐτὸ μὲ τὸν ἔρρι-
νόν του καὶ τραχὺν τόνον Γάλλου ὀρεινοῦ :
Ἐσπαρβαρρίγκ.

Ἀγαθὸς ὀρεινός, ὁ Ἐσπαρθαρίγκ, ἦτο
ἐξαιρετος πεζοπόρος, ἐξ ἄλλου ὅμως ἀδεξι-
ώτατος ἱππεύς. Καὶ ἀντὶ νὰ καταγίνη εἰς
τὸ νὰ ἐκμάθῃ ἱππασίαν, παρημέλει παντοτε
τοῦτο. Διό, ὡς αἰς ἡναγκάζεται νὰ ἱππεύσῃ,
περιήρχετο εἰς ἄκραν ἀμνηχανίαν. Τὶ διαβο-
λοῖδία καὶ αὐτὴ νὰ ἱππεύουν οἱ λοχαγοί...
Μολονότι εἶχε φορβάδα λίαν πειθίγιον, πάν-
τοτε ὡς αἰς τὴν ἱππεύειν, ἡ πρώτη του φρον-
τίς ἦτο τὸ νὰ προσφωνῇ αὐτὴν διὰ τόνου
ἄκρως μελιχίου : «Μὴν κουνιέσαι Κοκώνα»
καὶ ἐντεῦθεν τὸ πρόσθετον ὄνομα τὸ ὁποῖον
τῷ εἶχον προσδώσει.

Μεθ' ὅλην τὴν μεσημβρινὴν ὀλίγον ἀ-
παγγελίαν του (καὶ ὁ ἴδιος τὸ ὠμολόγει
τοῦτο), ἡγάπα ἐμπαθῶς τὸ θέατρον, καὶ ἡ
μόνη τοῦ βίου του τέρψις ἦτο τὸ νὰ παίζῃ
κωμωδίας.

Εἶχε κατασκευάσει μικρὸν θέατρον ἐκ τε-
μαχίων διπλωνομένων τὸ ὁποῖον μετέφερεν
εἰς δέμα παντοῦ ὅπου ἐπὴγαινε, καὶ τὸ ὁ-
ποῖον ἐνεκαθίδρυνε εἰς τὰς αἰθούσας, χωρὶς
νὰ ἐπιφέρῃ πολλὰς μετατοπίσεις, ἐκείνων
οἵτινες ἡσπάζοντο τὰς προτάσεις του.

Ἀμὰ τῇ πρώτῃ του εἰς τινα οἰκίαν ἐπι-
σκέψει, ὠμίλει περὶ θεάτρου : «Παίζετε κω-
μωδίας, εἰδῶ ; Ὁχι. Λοιπὸν, πρέπει νὰ παί-
ζετε, θὰ σὰς στείλω ὅλα τὰ χρειώδη.»

Καί, ἀφοῦ ἀπέστειλεν ὅλα τὰ χρειώδη,
ἤρχετο καὶ ὁ ἴδιος, συνεισφέρειν τὰ ἐπιπλά
εἰς ἓν ἄκρον, τῆς αἰθούσης, ἔστηνε τὸ θέα-
τρον τοῦ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, καὶ ἐσώρευεν
ἐν τινὶ γωνίᾳ τὰ θεατρικὰ ἀντικείμενα, φε-
νακὰς καὶ ἐνδυμασίας.

Μόνος τοῦ αὐτοῦ διοργάνου μίαν παρὰ
στασιν.

— Ἡ προφορά μου ἀλήθεια, ἔλεγε μὲ
ὑψος μετριόφρον, δέν εἶν' καὶ τόσο καλὴ.

«Ὅ,τι καὶ αὐτὸς ἀνεγνώριζε τὸ ἑλλειπὲς
ἐν τῇ προφορᾷ τοῦ ἦτο ἡ συγκεκομμένη ἀ-
παγγελία τῶν Ο καὶ ἡ παρατεταμένη
τῶν V.

Κατὰ τὴν πρώτην του εἰς τῆς κυρίας
Βοσμωρῶ ἐπίσκεψιν, ἀπέτεινε φυσικῶ τῷ λό-
γῳ τὴν συνήθη ἐρώτησιν του :

— Παίζετε εἰδῶ κωμωδίας ;

— Ὁχι, ἀλλὰ θ' ἀρχίσωμεν νὰ παίζω-
μεν ταιαύτας, ἀπήντησεν ἡ Ἀννέτα.

— Θὰ σὰς στείλω ἓνα θεατράκι πολὺ
κόμμοδος.

— Ἡ μεγάλη μας αἰθούσα εἶνε δι' αὐτὸ
δικαίσιμος.

Τῷ ἐπέδειξαν τὴν μεγάλην αὐτὴν αἰθου-
σαν ἧτις ἦτο ἀπέραντος, καὶ εἰς τὸ ἄκρον
τῆς ὁποίας, ἡδύνατο, κάλλιστα νὰ τεθῶσι
σκηναὶ καὶ παρασκηνία.

Καταγοητευμένος, ὁ λοχαγός, ἀπὴρήθη-
σεν ἀπὸ τοῦδε τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἡδύνατο
νὰ παιχθῶσι.

— Θὰ τυπώσω προσκλητήρια διὰ δο-
κιμὰς, εἶπεν ἡ Ἀννέτα, καὶ μίαν τῶν ἡμε-
ρῶν αὐτῶν θὰ σὰς προσκλήσωμεν μετὰ τῶν
ἄλλων ἀξιωματικῶν οἱ ὁποῖοι δύνανται ἐπι-
σης νὰ λαθῶσι μέρος. Ἔως τότε, μὴ κά-
μψτε λόγον περὶ τοῦ σχεδίου μας, διὰ νὰ
μὴ ἀρχίσουν αἱ ἀδιάκοποι ἐρωτήσεις.

ΙΔ'

Οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοὺς ὁποίους ἡ
Ἀννέτα ἤθελεν, ἦσαν ὁ Δερόδης, ὁ Σολέ, ὁ
Βεζίν, ὁ Καρρελέ.

Τῇ ἀληθείᾳ, ὁ Δερόδης μόνος ἤρκει πρὸς
ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τῆς, ἀλλ' ἡδύναται
νὰ ἐπιζῇ τὴν κωμωδίαν μετ' ἐκείνου μόνου.

Ἀρ' ἡς τῇ ἐπὴλθεν ἡ ιδέα τοῦ νὰ παίζῃ
τὸν χειμῶνα κωμωδίας, ἐμελέτησε τὰς δυ-
ναμμένας νὰ παιχθῶσιν εἰς τὸ θέατρον Δερά
κωμωδίας καὶ τὰς δυναμμένας νὰ ἐξυπηρε-
τήσῃ τὸ σχέδιόν τῆς.

Ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀνάγκην, ἦτο
πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐπιτύγχανε, καὶ
ὅ,τι διὰ τὸν Δερόδην ἐπὶζήτει ἦτο πρόσω-
πον τοιοῦτο ὥστε νὰ ἀπέτεινεν αὐτῇ τρυφε-
ροὺς λόγους.

Ἡ ἐκλογὴ δέν ἦτο πρᾶγμα εὐκόλον, καὶ
ἐδέησε ν' ἀνασκαλίσῃ τὸν καταλόγον, ν' ἀ-
ναγνώσῃ σωρεῖαν κωμωδιῶν, χωρὶς ἐν τού-
τοις οὐδὲν νὰ εὐρίσκῃ τὸ ὁποῖον τελείως νὰ
τὴν ἡχάριστει. Οὐδὲν ἦτο ὅσον ἤθελεν αὐτὴ
τρυφερόν, εἰς τὸ διὰ τὸν Δερόδην πρόσωπον,
τὰ κατὰλληλα ἀφ' ἐτέρου δι' αὐτὴν πρό-
σωπα ἦσαν λίαν δυσετέλεστα, καὶ αὐτὴ δέν
ἤθελε νὰ διακυβεύσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς.
Ὅπως ὅποτε ὅμως θὰ ἐξέλεγε τέλος μετα-
ξὺ αὐτῶν τῶν ἔργων καὶ θὰ ἐτελειοποιεῖτο
ὅσον κάλλιον ἡδύνατο εἰς τὰς δοκιμὰς αἰ-
τινες θὰ ἐγίνοντο ἐπανειλημμέναι.

Τὸ πρὸ παντός ἄλλου εὐχαριστήσαν τὴν
Ἀννέταν ἦτο ὅτι ἡ περὶ θεάτρου ιδέα ἐφαί-
νετο προσερχομένη ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ Ἐσπαρ-
θαρίγκ.

Ὁ λοχαγὸς νίσθετε τὴν ιδέαν αὐτὴ ἀ-
πλῶς ὑπεχώρει εἰς τὸν περὶ θεάτρου πόθον
τοῦ λοχαγοῦ.

Καὶ ἦτο τοῦτο λίαν οὐσιῶδες προκειμένου
περὶ τοῦ τόσο ἐπιφυλακτικοῦ καὶ δυσάλω-
του Δερόδην. Ἀπητεῖτο μεγάλη προσοχὴ ὅ-
πως τὸν φέρῃ εἰς ὃ σημείον ἤθελε, καὶ ἀ-
πητεῖτο ἀπασχόλησις τις ἰδιάζουσα καὶ ἐξ-
αερετικὴ. Δέν ἐσκέπτετο εἰμὴ περὶ τῆς ὑπο-
δοχῆς ἧς ἤθελε τύχει παρὰ τῷ Δερόδῃ ἡ
ιδέα αὐτὴ καὶ ἂν θὰ ἡσπάζετο αὐτὴν, διότι
ἐν τῇ ἀδιαφορίᾳ καὶ τῇ νοχελείᾳ του δέν
ἐδέχετο πᾶν ὅ,τι τῷ προσεφέρετο. Ἐκεῖνος,
οὔτε ἐπεκρότησεν οὔτε ἀπεδοκίμασεν ἦτο
ιδέα ὅπως ὅλαι θὰ ἐβλεπέ τις, καὶ θὰ ἐκρι-

νεν· ἴσως ὁ λοχαγὸς παρῆχε θέαμα γελοῖον·
ὄχι τόσο γελοῖον ὅσον ὅταν ἦτο ἐφιππος.

Λαβὼν τὸ προσκλητήριον, ὁ Βονέ διηρώ-
τα ἑαυτὸν ἂν ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὰς
δοκιμὰς ταύτας, ἀλλ' ὅλοι οἱ συνάδελφοί
του ἐδήλωσαν ὅτι εἰς τὰς τρεῖς θὰ εὐρί-
σκοντο εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ, δέν ἐθεώρησε
πρέπον τὸ ν' ἀπεποιεῖτο οὗτος.

Τίνα πρόφασιν εἶχε νὰ ἐξεύρει ;

Καὶ ἔπειτα αἱ ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς Ἰου-
λιανῆς γραφεῖται λέξεις παρίσταντο πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν του.

Ὁφείλειν ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἐδει-
κνύετο πρόθυμος εἰς τὴν πρώτην αὐτὴν
πρόσκλησιν.

Τοῦτο εἰς οὐδὲν τὸν ὑπεχρέου, καὶ ἐλευ-
θερός ἦτο νὰ μὴ ἐδέχετο τὸ πρόσωπον τὸ ὁ-
ποῖον θὰ τῷ προέτειναν νὰ ὑποδύθῃ. Δέν ἐ-
γνώριζε, δέν ἡδύνατο, θὰ ἤθελεν διὰ τῆς
βίας νὰ τὸν καθίστων γελοῖον ;

Μολονότι ἦτο ἡ τρίτη ἀκριβῶς ὥρα ὅτε
οὔτοι ἔκρυσαν τὴν θύραν τῆς κυρίας Βοσμω-
ρῶ, δέν ἦσαν ἐν τούτοις οἱ πρώτοι προσερ-
χόμενοι. Ὁ κ. Ἐσπαρθαρίγκ εἶχε προηγη-
θῇ αὐτῶν.

Ὡς πάντοτε, ἡ Ἀννέτα, ἐν τῇ συνήθει
τῆς ἐλευθεριότητι, ἔλαβε τὸν λόγον :

— Ἄν καὶ τὸ προσκλητήριον τὸ ὁποῖον
ἐλάθετε σημειώνει ὅτι θὰ γίνοντο δοκιμαί,
περὶ ἀναγνώσεως πρόκειται, ἡ μάλλον περὶ
ἐκλογῆς ἔργου.

— Ἐσκέφθην εἰς τὴν ἐκλογὴν, διέσκεψεν ὁ
λοχαγός, καὶ μὲ τὴν μικρὰν μου πείραν εἰς
τὰ τοῦ θεάτρου, νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σὰς
προτείνω νὰ προτιμήσωμεν τὸ Μπεμπέ. Ἐγὼ
παίξω τὸ πρόσωπον τοῦ Πεταχτοῦ, καὶ δύ-
ναμαι νὰ τὸ εἶπω χωρὶς κολακείαν, πρὸς
γενικὴν εὐχαρίστησιν, ὁ κ. Δερόδης θὰ δι-
κπρέψῃ εἰς τὸ Μπεμπέ.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Δερόδης μὲ
τὸ ὑπεροπτικόν του ὕψος, νὰ ἐναποθηκεύῃ
κανεὶς εἰς τὴν μνήμην του μίαν κωμωδίαν
εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας πράξεις. Δέν εἰμαι τῆς
γνώμης σας ὅπου ὑπάρχει στενωχώρα, δέν
ὑπάρχει ποσὸς τέρψις.

— Ἐχετε νὰ παίξῃτε πρόσωπον λαμ-
πρόν, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός, εἰς καθὲ σκηνὴν
ἔχετε τὴν ἐπιτυχίαν σας ἐκ τῶν προτέρων
ἐξησφαλισμένην. Καὶ ἔπειτα θὰ ἰδῇτε τὴν
ὀμβρέλλα μου, τί κωμικὴ εἶνε φθάνει νὰ
παρυσιασθῶ μὲ αὐτὴν, διὰ νὰ γελασούν
ὅλοι.

— Ἐν ἐκτεταμένον ἔργον, εἶπεν ἡ Ἀν-
νέτα, θέλουσα νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς λόγους
τοῦ Δερόδην, καὶ ἀγνοῦσα ἂν ἡ κωμωδία
ἦτο ὡς αὐτὴ τὴν ἤθελεν, ἐν ἐκτεταμένον
ἔργον εἶνε ὅλως ἀκατάλληλον δι' ἡμᾶς τοὺς
ἀρχαίους.

— Βεβαίως, ὑπέλαθεν ὁ Καρρελέ,
ἐν ᾧ κανεὶς μονόλογος...

Ὁ μονόλογος ἀπεκρούσθη, ἀλλὰ καὶ τὸ
Μπεμπέ δέν ἐγένετο δεκτόν, μεθ' ὅλας τὰς
προσπαθείας τοῦ δ' Ἐσπαρθαρίγκ μετὰ
μακρὰν συζήτησιν, ἡ Ἀννέτα, ἧτις παρη-
κλούθει τὸ σχέδιόν τῆς, προέτεινε νὰ παι-
χθῶσιν αἱ Γνώμαι τοῦ Μπαμπά.

Ὁ Ἐσπαρθαρίγκ ὑπεστήριξε τὴν ιδέαν,
διότι δέν ἐμνησικακεῖ, καὶ ἦτο ἡχάριστη-
μένος, ἤρκει νὰ ἡδύνατο νὰ παίξῃ κωμωδίαν.

— Ὁ Γονδινὲ εἶνε καλὸν πρόσωπον· ἀλλὰ προτιμῶ τὸ πρόσωπον τοῦ Ζουφροᾶ, ἐπιτυχάνω εἰς αὐτὸ καλλίτερα.

Τοῦ λοχαγοῦ ἀναλαβόντος τὸ πρόσωπον τοῦ Ζουφροᾶ, χωρὶς κανεὶς νὰ τῷ τὸ διαμφοισθητῆση, ἀπέμεινεν ἡ διανομὴ τῶν λοιπῶν προσώπων.

— Ὁ κ. Δερόδης ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλκίδα, προέτεινεν ἡ Ἀννέτα.

— Τί λέγει ὁ Ἀλκίδας; ἠρώτησεν ὁ Δερόδης.

— Τρυφερότητας.

— Νόστιμον θὰ εἶνε τοῦτο· καὶ εἶνε ἐκτεταμέναι αὐταὶ αἱ τρυφερότητές του;

— Ὁχι.

— Πρὸς τίνα τὰς ἀποτείνει;

— Πρὸς ἐμέ, ἀπήντησεν ἡ Ἀννέτα. ἂν θελήσουν νὰ μοὶ ἀναθέσουν τὸ πρόσωπον τῆς Μαρθας.

— Τότε εὐχάριστος δέχομαι νὰ γίνω Ἀλκίδας, εἶπεν ὁ Δερόδης προσηνέστερον τοῦ συνήθους.

— Μένει τὸ πρόσωπον τοῦ Γρενώ, εἶπεν ὁ λοχαγός· πρὸς ποῖον νὰ τὸ δώσωμεν;

— Ἐσκέφθην νὰ δοθῇ εἰς τὸν Βονέ, ἀπήντησεν ἡ Ἀννέτα.

Ὁ Βονέ διεμαρτυρήθη.

Οὐδέποτε εἶχε πιάξει κωμωδίαν· ἤλπιζεν ὅτι δὲν θὰ τὸν ὑπερέβαινε νὰ φανῇ γελοῖος.

— Εἶνε χωρικός γέρον καὶ πανοῦργος ὁ Γρενώ, εἶπεν ἡ Ἀννέτα.

— Χωρικός καὶ ἐγὼ εἰμαι, ἀλλ' οὔτε γέρον οὔτε πανοῦργος, ἀπήντησεν ὁ Βονέ.

— Θὰ σὰς κάμω ἕνα κεφάλι, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός, ἔχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, θὰ σὰς κάμω ἕνα κεφάλι!

— Εἶνε μέρος ἀπαιτοῦν λεπτότητας, εἶπε παρεμβάσα ἡ Ἰουλιανή, καὶ εἰμαι βεβηχία ὅτι ὁ κ. Βονέ θὰ τὸ ἐπαιζεν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ὁ Βονέ ἐξηκολούθει διαμαρτυρούμενος, ὅλοι τῷ ἐπέπεσον.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ κάμῃτε τὴν παράστασίν μας νὰ ματαιωθῇ; εἶπε μὲ ἔκφρασιν ἀπογνώσεως ἡ Ἀννέτα.

— Σὰς παρακαλοῦμεν, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλιανή.

Ἐδέησε νὰ ὑποκύψῃ.

— Θὰ σὰς κάμω ἕνα κεφάλι, ἀγαπητέ μου, ἔχω μία περροῦκα ποῦ θὰ σὰς πηγαίνῃ θαυμασια.

Ὁ Καρρελὲ ὅστις οὐδὲν ἐξεστόμισεν ἀφ' ἧς ὁ μονόλογος ἀπεκρούσθη, ἐφαίνετο σκεπτόμενος:

— Μὲ μόνας τὰς Γνώμας τοῦ μπαμπᾶ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, θὰ ἦτο τὸ θέαμα ἐλλειπές. ἔὰν ἐπαίξομεν καὶ ἕνα μονόλογον;

— Ἀκριβῶς, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας· θ' ἀπαγγείλω τὸν λόγον τοῦ Πεταχτοῦ· θὰ ἴδῃτε πῶς θὰ τὰ καταφέρω μὲ τὴν ὁμβρέλλα μου.

Πρὸ τοῦ σκωπτικοῦ τῶν συναδέλφων του μειδιάματος, ὁ Καρρελὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ πλέον περὶ μονόλογου.

— Τῶνόντι, εἶπε, μὲ ὕψος δηκτικὸν ὀλίγον, πρέπει νὰ τὴν ἴδωμεν τὴν περιφνημὸν αὐτὴν ὁμβρέλλαν.

Ἀπεφασίσθη ἡ πρώτη δοκιμὴ νὰ ἐγίνετο

τὴν μεθεπομένην, εἰς τὰς ὁκτώ τῆς ἐσπέρας.

— Ἀς προσπαθῶμεν νὰ μάθωμεν ὀλίγον ἐν τῷ μεταξύ τὰ πρόσωπα τὰ ὅποια θὰ παίζομεν, εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ὅτε ἐκ νέου συνηθροίσθησαν, ὁ Βονέ καὶ ὁ λοχαγός εἶχον ἐκμάθει τὰ μέρη των ἀλλ' ὁ Δερόδης καὶ ἡ Ἀννέτα οὐδὲ λέξιν εἴξευρον. Ὁ μὲν Δερόδης, διότι δὲν ἠρέσκετο νὰ κοπιᾷζῃ, ἡ δὲ Ἀννέτα, διότι δὲν τῇ συνέφερε νὰ προὔχωρουν αἱ δοκιμαὶ πολὺ ταχέως· ὅσον πλεονέκον αὐταὶ ἐπαναλαμβάνοντο, τόσον τὸ καλλίτερον δι' αὐτὴν.

Οὔσης τῆς σειρᾶς αὐτῆς καὶ τοῦ Δερόδης ν' ἀρχίσωσιν, εἰς τὰς πρώτας λέξεις ἐσταμάτησαν.

— Τὴν ἀπάντησίν σας, κ. Δερόδη, ἐκράξεν ὁ λοχαγός.

— Τί ἔχω ν' ἀπαντήσω; ἠρώτησεν ὁ Δερόδης.

— Ναί, δεσποινίς.

— Λαμπρά: «ναί, δεσποινίς.»

— Ἡ σειρά σας, δεσποινίς Ἀννέτα, εἶπεν ὁ λοχαγός ὅστις, μὲ τὸ βιβλιαρίον εἰς χεῖρας, μετῆρχετο τὸν διδασκαλὸν ἅμα καὶ τὸν ὑποβόλαια.

— Νομίζω, εἶπεν ἡ Ἀννέτα, ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἐκάμνομεν τὰς δοκιμὰς μὲ τὸ φυλλάδιον εἰς τὴν χεῖρα· θὰ τελειώσωμεν ταχύτερον.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ τὸ εὐρίσκω καλόν, εἶπεν ὁ Δερόδης.

Ἐπληρώσαν, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐτελείωσαν ταχύτερον.

Ἐντούτοις ἡ Ἀννέτα πάραυτα ἐσταμάτησεν.

— Ἀλλὰ, κύριε Δερόδη, δὲν δύνασθε νὰ μοὶ εἴπετε διὰ τρυφερότερου τόνου τὸ: «ὦ! δεσποινίς Μάρθα, οὐδέποτε μὲ ἠγαπήσατε.»

— Μὲ θερμότητα, διέταξεν ὁ λοχαγός.

— Πῶς διάβολον θέλετε νὰ τὸ εἶπω; ἠρώτησεν ὁ Δερόδης.

— Ὅπως λέγω καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀννέτα: «Ναί, κύριε, ναί, σὰς ἠγάπων.»

Μὲ τόσην γλυκύτητα καὶ τόσην γοητείαν καὶ τρυφερότητα ἐψιθύρισε τοῦτο, μὲ βλέμμα τόσον συγκεκνημένον, ὥστε ὁ Δερόδης κνέζωπυρώθη ὀλίγον.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἀννέτα ἐσταμάτησεν ἐκ νέου. Τὴν φορὰν αὐτὴν, ἵνα ἀποταθῇ πρὸς τὸν λοχαγόν.

— Κύριε Ἐσπαρδαρίγκ.

— Δεσποινίς.

— Ὅταν λέγω πρὸς τὸν Ἀλκίδην: «Τῇ εἶπον ὅτι σὰς εὗρον ἀξιαγάπητον» — καὶ ἐκείνος ἀπαντᾷ: «Ἄ, δεσποινίς,» καλὰ τὸ λέγει;

— Ποῶς; τὸ λέγει ψυχρότατα. Κύριε Δερόδη, ἐπιτρέπετε νὰ τὸ εἰπῶ ἐγὼ μαζὺ μὲ τὴν δεσποινίδα;

— Πᾶν ὅτι ἀγαπᾷτε.

Καὶ μὲ τὴν ἀλαζόνα του ὑπεροψίαν.

— Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι θὰ νῆχαι στούμην βλέπων σας νὰ παριστανῇτε αὐτὸ τὸ πρόσωπον.

— Ἐμπρός, δεσποινίς, εἶπε μετὰ ζήσεως ὁ λοχαγός.

— Ἐξ ἀρχῆς βέβαια;

— Βεβαιότατα.

Μάρθα (Ἀννέτα).

Πόσον σὰς εὗρον ἀξιαγάπητον.

Ἀλκίδας (Ὁ λοχαγός.)

Ἄ! δεσποινίς!

Μάρθα.

Πόσον μοὶ ἠρέσκετε!

Ἀλκίδας.

ὦ! δεσποινίς!

Ἄν ὁ λοχαγός ἦτο ὑπέρτερος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πεταχτοῦ, ὑπελείπετο ὅμως πολὺ εἰς πρόσωπα οἷον τὸ παρόν. Ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἐσφενδόνισε τὸ «ὦ! δεσποινίς» λιγῶν τὸς ὀφθαλμούς, τὴν χεῖρα φέρων πρὸς τὸ στήθος, προεκάλεσε μειδιάμα εἰς ὅλων τὰς ὄψεις· μὲ τὴν κεραμόχρουν του μορφὴν, τὴν ὀλοστρογγυλὸν κεφαλὴν του, τὰς χειρωνακίας του καὶ τὴν τραχεῖάν του προσφώραν, ἦτο ὄντως γελοιωδέστατος.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Δερόδης, θὰ προσπαθῇσω ν' ἀπομιμηθῶ τοῦτο, δὲν εἰδεύω μόνον κατὰ πόσον θὰ ἐπιτύχῃ.

— Δοκιμάσατε, εἶπεν ὁ λοχαγός, μετ' ἠθικῆς εὐχαριστήσεως ἐνεχούσης μετριοφροσύνης, σιγά, σιγά θὰ ἐπιτύχητε, δὲν εἶνε ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα, τί διαβολὸν! «ὦ! δεσποινίς! ὦ! δεσποινίς!» πρέπει μόνον νὰ ἦσθε γνώστης τοῦ θεάτρου.

Ὁ λοχαγός ἐπέτυχεν ἐν τούτοις εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὑπεδύθη, διότι ἡ φυσικότης μεθ' ἧς ὑπεκρίνετο τὰ κωμικὰ πρόσωπα καθίστα αὐτὸν ἀρεστόν. Ὁ Βονέ ἀτυχῶς ἀπέτυχε καθ' ὁλοκληρίαν.

— Βλέπετε, εἶπεν ἐν τέλει τῶν δοκιμῶν, πόσον ἡμῖν ἀδέξιος. Ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναθέσω εἰς ἄλλον τὸ πρόσωπόν μου, τὸ ὁποῖον ἀέλαβον ἀπλῶς ὑπέκων εἰς τὴν ἐπιμονὴν σας.

— Θὰ σὰς δώσω μαθήματα, εἶπεν ὁ λοχαγός, θὰ κάμωμεν ἀσκήσιν μαζὺ, καὶ τότε θὰ καταρτισθῇτε τελείως.

— Περὶ τελείας καταρτίσεως ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω.

— Ἀλλὰ καὶ μετρίως ἂν καταρτισθῇτε τί σημαίνει, εἶπεν ἡ Ἰουλιανή.

Καὶ τόσον αὕτη ἐπέμεινεν, ὥστε ὁ Βονέ ὑπέκυψε καὶ πάλιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ.

ΕΞ ΕΛΘΗΣΑΝ ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ἔδος Προκαστείου, ἀριθ. 10 ἀντ'.

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντ' φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελευτῶν.)